

บทที่ 5

สรุปการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การเสนอผลการวิจัยเรื่อง “ผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาจิตสุจริตของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเทศบาล 3 วัดชัยมงคล” สรุปการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

1. การวิจัย

1.1 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1.1.1 เปรียบเทียบการพัฒนาจิตสุจริตของนักเรียน กลุ่มทดลองก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว

1.1.2 เปรียบเทียบการพัฒนาจิตสุจริตของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ภายหลังการฝึกด้วยชุดกิจกรรมแนะแนว

1.1.3 เปรียบเทียบการพัฒนาจิตสุจริตของนักเรียนกลุ่มทดลองระหว่างระยะหลังการทดลองและการติดตามผล

1.2 วิธีการดำเนินการวิจัย

1.2.1 ประชากร ในการศึกษาครั้งนี้เป็น นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเทศบาล 3 วัดชัยมงคล จังหวัดอ่างทอง ปีการศึกษา 2556 ภาคเรียนที่ 2 จำนวน 30 คน

1.2.2 กลุ่มตัวอย่าง ในการศึกษาครั้งนี้เป็น นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเทศบาล 3 วัดชัยมงคล ปีการศึกษา 2556 ซึ่งผู้วิจัยทำการเลือกแบบเจาะจง จำนวน 60 คน แล้วจึงทำการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) เป็นกลุ่มทดลองและ กลุ่มควบคุม 30 คน

1.2.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย

- 1) แบบวัดจิตสุจริต
- 2) ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาจิตสุจริต
- 3) ข้อเสนอเทศ

1.2.4 การเก็บและรวบรวมข้อมูล ได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

- 1) ขึ้นเตรียมการทดลอง

(1) ขออนุญาตผู้อำนวยการสถานศึกษาที่จะทำการทดลอง เพื่อขอความร่วมมือในการจัดสถานที่ เวลา กลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองในการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว

(2) พบปะพูดคุยเพื่อกำหนดหมายวันเวลากับครูและนักเรียนที่จะทำการทดลอง

2) ขั้นตอนการทดลอง การวิจัยครั้งนี้มีกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม มีการทดสอบก่อนและหลังการทดลอง (Pretest-Posttest Control Group Design)

3) ขั้นตอนในการดำเนินการวิจัย

(1) ให้นักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมทำแบบวัดสุจริต บันทึกผลเป็นคะแนนก่อนการทดลอง (Pretest)

(2) กลุ่มทดลองผู้วิจัยดำเนินการทดลอง โดยใช้ชุดกิจกรรมจำนวน 10 กิจกรรม ดำเนินกิจกรรมโดยมุ่งนักเรียนเป็นสำคัญในการเรียนรู้ ให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการปฏิบัติกิจกรรมแลกเปลี่ยนความคิดเห็น เรียนรู้ ซึ่งกันและกันเป็นเวลา 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที

(3) กลุ่มควบคุม ครูแนะแนวประจำโรงเรียนให้ข้อสนเทศ โดยเน้นการให้ข้อมูลและใบงานนักเรียนทำ

(4) ผู้วิจัยทำการทดสอบภายหลังการทดลองในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมโดยใช้แบบวัดซึ่งเป็นแบบวัดชุดเดียวกันกับที่ทำการทดสอบก่อนการทดลอง (Pretest) แล้วจึงตรวจและบันทึกคะแนนหลังการทดลอง (Posttest)

(5) นำคะแนนที่ได้จากการทำแบบวัดก่อนและหลังการทดลองของสองกลุ่มมาวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อตั้งสมมติฐาน

1.3 การวิเคราะห์ข้อมูล

1.3.1 วิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน

1.3.2 เปรียบเทียบกลุ่มทดลองก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวโดยใช้สถิติ t-test Dependent

1.3.3 เปรียบเทียบกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุมหลังการให้ข้อสนเทศโดยใช้สถิติ t-test Independent

1.3.4 เปรียบเทียบกลุ่มทดลองหลังและระยะติดตามผล t-test Dependent

1.4 ผลการวิจัย สรุปได้ดังนี้

1.4.1 นักเรียนกลุ่มทดลองภายหลังการทดลองใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาจิตสุจริตมากกว่าก่อนการทดลองมีนัยสำคัญทางสถิติ .01

1.4.2 นักเรียนกลุ่มควบคุมภายหลังการทดลองที่ได้รับการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว เพื่อพัฒนาจิตสุจริตมากกว่ากลุ่มหลังการทดลองมีนัยสำคัญทางสถิติ .01

1.4.3 นักเรียนกลุ่มทดลองมีการพัฒนาจิตสุจริตระยะติดตามผล ไม่แตกต่างจากระยะหลังการทดลอง

2. อภิปรายผล

2.1 จากการศึกษาผลของการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาจิตสุจริตของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียน เทศบาล 3 วัดชัยมงคล ผลของการทดลองพบว่า การพัฒนาจิตสุจริตของนักเรียนกลุ่มทดลอง ภายหลังการทดลองสูงขึ้นกว่าก่อนการทดลองใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวพัฒนาจิตสุจริตอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้ แสดงให้เห็นว่ากิจกรรมแนะแนวสามารถนำมาพัฒนาจิตสุจริตของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ได้ ทั้งนี้เป็นเพราะชุดกิจกรรมแนะแนวที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นประกอบไปด้วยเทคนิคต่างๆ ได้แก่ เกมส์ สถานการณ์จำลอง และกรณีตัวอย่าง โดยแต่ละครั้งผู้วิจัยเลือกใช้เทคนิคต่างๆกันให้เหมาะสม โดยมีการดำเนินการอย่างเป็นขั้นตอน เพื่อให้ให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ และการคิด ซึ่งเกิดจากการอภิปราย แลกเปลี่ยนความคิดเห็น และประสบการณ์ร่วมกันในกลุ่ม ทำให้นักเรียนนั้นได้ตระหนักถึงประโยชน์ของการพูดซึ่งส่งผลให้การพูดของนักเรียนสูงขึ้นหลังจากการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว ผลการศึกษาครั้งนี้สอดคล้องกับผลการศึกษาของ ศิริวรรณ อินทรวัดนา (2553: 65) ทดลองการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อส่งเสริมความเอื้ออาทรของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิต ลออุทิศ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวมีพฤติกรรมการเอื้ออาทรมากกว่านักเรียนที่ได้รับการให้ข้อเสนออย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ศิริเสนห์ หอมนาน (2554: 71) ทดลองใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวพบว่า นักเรียนที่ได้ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาความเห็นอกเห็นใจผู้อื่น มีพฤติกรรมความเห็นอกเห็นใจผู้อื่นสูงกว่านักเรียนที่ได้ใช้กิจกรรมแนะแนวอื่นๆอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.2 นักเรียนกลุ่มทดลอง ที่ได้รับการใช้ชุดกิจกรรมมีการพัฒนาจิตสุจริตมากกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับข้อเสนอ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ จากผลการทดลองแสดงให้เห็นว่าชุดกิจกรรมแนะแนวเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้โดยใช้ชุดกิจกรรมต่างๆ เช่น การอภิปราย การรายงานเป็นกลุ่ม การรายงานเป็นรายบุคคล กรณีตัวอย่าง สถานการณ์จำลอง การแก้ปัญหา โดยใช้อุปกรณ์ต่างๆ เป็นสื่อในการทำกิจกรรม เพื่อให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ได้ง่ายขึ้น รวมถึงการใช้รูปภาพประกอบเป็นส่วนในการเสริมสร้าง

พัฒนาปรับปรุงการพัฒนาจริยธรรมของนักเรียน ส่วนในข้อเสนอนี้เป็นวิธีการที่ทำให้นักเรียนรู้โดยใช้ใบความรู้เป็นสื่อประกอบการทำกิจกรรมซึ่งเป็นจุดอ่อนในการทำกิจกรรมเพราะกิจกรรมส่วนใหญ่ นักเรียนต้องศึกษาด้วยตนเองทำให้เกิดการเรียนรู้ได้ช้ากว่าการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวซึ่งสอดคล้องกับ วัชรียา แจ่มใส (2551: 87) ได้ศึกษาผลการใช้ชุดกิจกรรมเพื่อพัฒนาพฤติกรรมเคารพนับถือผู้อื่นของนักเรียนวัยรุ่นตอนต้นพบว่า นักเรียนวัยรุ่นตอนต้นที่ได้รับการฝึกด้วยกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาพฤติกรรมเคารพนับถือผู้อื่น มีพฤติกรรมเคารพนับถือผู้อื่นสูงกว่านักเรียนวัยรุ่นตอนต้นที่ไม่ได้รับการฝึกด้วยชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาพฤติกรรมเคารพนับถือผู้อื่น และพัชรภรณ์ รักช่วย (2546: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาผลการใช้กิจกรรมแนะแนวที่มีต่อการพัฒนาความรับผิดชอบในการเรียนของนักเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ผลการศึกษาพบว่านักเรียนที่ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวมีความรับผิดชอบในการเรียนสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดกิจกรรมแนะแนวแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 0.01

2.3 นักเรียนกลุ่มทดลองระยะติดตามผลที่ได้รับชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาจริยธรรมไม่แตกต่างจากกลุ่มหลังการทดลองอย่างมีนัยสำคัญที่สถิติ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ซึ่งสอดคล้องกับ สุมนทนา สวนพลรัตน์ (2550: 63-64) ได้ใช้ชุดการสอนกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาคุณธรรมและจริยธรรม 5 ด้าน (ด้านความมีวินัย ด้านความรับผิดชอบ ด้านความสามัคคี ด้านความเสียสละ และด้านความซื่อสัตย์) ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ผลการศึกษาพบว่าหลังการใช้ชุดการสอนกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาคุณธรรมและจริยธรรมนักเรียนมีคุณธรรมและจริยธรรมทั้ง 5 ด้านสูงขึ้น และสุคนธ์ มูลประห์ส (2548:บทคัดย่อ) ได้ศึกษาผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวที่มีต่อเจตคติในการหลีกเลี่ยงยาเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเทพศิรินทร์ นนทบุรี ผลการศึกษาพบว่า หลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว นักเรียนกลุ่มทดลองระยะติดตามผลมีเจตคติในการหลีกเลี่ยงยาเสพติดสูงกว่าก่อนการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ดังนั้น การวิจัยในครั้งนี้แสดงให้เห็นว่า การใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อส่งเสริมการพัฒนาจริยธรรม มีส่วนช่วยเสริมสร้างและพัฒนาจริยธรรมสูงขึ้นหลังจากการใช้กิจกรรมแนะแนว

3. ข้อเสนอแนะ

3.1 ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

การวิจัยในครั้งนี้แสดงให้เห็นว่า การใช้กิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาจิตสุจริตของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเทศบาล 3 วัดชัยมงคล สามารถนำไปใช้เป็นกิจกรรมเพื่อส่งเสริมให้นักเรียนมีการพูดหรือวจิสุจริตที่ดีขึ้น ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะสำหรับครูอาจารย์ที่ทำหน้าที่แนะแนวในโรงเรียนดังนี้

3.1.1 ควรนำชุดกิจกรรมแนะแนวไปประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอนกับนักเรียน เพื่อให้เกิดการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง

3.1.2 ควรนำแนวการจัดกิจกรรมแนะแนวไปปรับใช้กับนักเรียนในทุกระดับชั้น

3.2 ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยต่อไป

3.2.1 ควรทำการศึกษาวิจัยผลการใช้กิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาจิตสุจริตให้กับนักเรียนในระดับอื่นๆ

3.2.2 ควรศึกษาการใช้กิจกรรมแนะแนวกับตัวแปรตามอื่น เช่น พัฒนาด้านความมีระเบียบวินัย การมีมารยาท เป็นต้น

